

KŘESŤANSKÉ ZPRAVODAJ

**Rosu dejte nebesa shůry,
a oblakové dštěte Spravedlivého.
Otevři se země
a vydej Spasitele....**

Adventní antifona

**Heřmanův Městec
Vánoce 2022**

ADVENTNÍ PROMLUVA

„Maria řekla: „Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno a milosrdenství jeho od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Prokázal sílu svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně; vladaře svrhl z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamětliv svého milosrdenství, jež slíbil našim otcům, Abrahamovi a jeho potomkům na věky.“ Maria zůstala s Alžbětou asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

„Duše má velebí Pána,“ zpívá nazaretská dívka Marie a tento její chvalozpěv je první vánoční písní vůbec. Je to píseň, která odhaluje skutečnou tvář Vánoc, pravý záměr Božího vtělení do tohoto světa. Maria mluví o budoucnosti v minulém čase, tak velkou důvěru má v Boží zaslíbení, že to, co má přijít, se už jako by stalo.

Už i na tomto světě se občas prokáže, že záměry pyšných a mocných a těch, kteří si myslí, že jim patří svět, se ukážou jako marnost, najednou vzejdou, najednou odejdou a zůstane po nich jen pachuť. Pravda se i na tomto světě občas ukáže, ale dá to fušku. Přesto či právě proto má smysl o pravdu usilovat. Pravdě vycházet vstříc. Pod zorným úhlem konečného Božího království, pod zorným úhlem věčnosti.

Maria čeká dítě, čeká Spasitele a raduje se. Bůh se rozhodl zeptat se jí na její názor a ona se rozhodla odpovědět ANO. To je nejvyšší doklad toho, že Hospodin chce s člověkem spolupracovat, dává mu důstojnost svého protějšku, chce s ním žít ve vztahu a připravuje pro něj přítomnost i budoucnost. Nejen až jednou, ale od chvíle, kdy na svět přišel Boží Syn, je tento svět definitivně zasvěcen jemu, Ježíši Kristu, tomu, jemuž patří budoucnost. Neboť Boží vtělení je závdavek proměny světa. Maria mluví o pokorných, o chudých, ostatně jako jedna z nich. Jde o lidi, kteří – ať už majetek mají nebo nemají – vědí, že pravé bohatství je z Boha. Čeština to umožňuje pochopit téměř dokonale, neboť slovo bohatství je odvozeno od slova Bůh. Kdo si strádá poklady před Bohem, které před ním obstojí, ten je skutečně bohatý.

Právě v adventu a o Vánocích jsme všichni svědky paradoxu: lidé jsou štědrější, více dávají, a to nejen svým nejbližším, ale také na různé sbírky, benefiční koncerty, sociální projekty. A z tohoto dávání má člověk, třebaže dá jen málo nebo symbolicky, dobrý pocit. Jsou chvíle, kdy si více uvědomujeme své pravé já. Když někomu pomůžu být šťastný, přispěje to i k mému štěstí.

To největší, co Maria učinila a za co jí budou další pokolení blahorečit, je pohostinství. Když byla dotázána, nabídla domov budoucímu Spasiteli. Nejdříve

ho nosila pod svým srdcem, pak porodila a spolu s Josefem živila a vychovala, a nakonec se i ona stala jeho učednicí a doprovodila ho až pod kříž na Golgotu. Od okamžiku zvěstování až po Ježíšovu smrt na kalvárii a jeho vzkříšení a nanebevstoupení a až po svou vlastní smrt dávala Krista do centra svého života. Byla vůči němu pohostinná celou svou bytostí. Přijala ho za hosta nejvzácnějšího.

Není vůbec snadné v našem náročném životním stylu pozvat do svého srdce tak vzácného hosta. Náš byt, naše duše je plná nejrůznějších podnětů a my jsme spíše s to hlídat si bedlivě své soukromí, než je otevírat. A přece Vánoce jsou vždy šancí se na svět podívat jinak. Vánoce člověka zastavují a přivádějí k jeho nejvlastnějšímu určení a touhám.

To nejdůležitější je vědomí, že Bůh nás skrze vstup Spasitele do světa objal a zahrnul do své něžné péče, ujistil nás svou láskou a obdaroval svým milosrdenstvím, jak to krásně vyzpívala Maria.

Dar betlémského dítěte je největší dar, jakého se dostalo jí a jejím prostřednictvím i nám všem. Vždyť On přišel kvůli nám, abychom žili podle toho, jak On učil, a abychom věřili, že tento svět je Boží svět a že lidský život má smysl a velikost jedině tváří v tvář věčnosti.

Martin T. Zikmund, Stesk po kraji

Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí. A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se toto začne dít, napřimte se, zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.

Lukáš 21,26–28

Milí přátelé v Kristu,

v posledních letech přicházejí vánoční oslavy do doby velikých otřesů. Dva roky nás sužovala zákeřná nemoc, letos v našem nedalekém sousedství lidé trpí a umírají v nepochopitelné a nespravedlivé válce. Jen nesnadno můžeme Vánoce slavit jako svátky pohody, jak jsme si možná zvykli. O to víc je ale můžeme slavit jako připomínku, že do bídy světa přišel v narozeném Ježíši jeho Spasitel, zachránce.

Téma příchodu Spasitele propojuje Vánoce s adventem, který jim předchází. K adventním modlitbám církve patří prosba „Přijď již brzy, Pane Ježíši!“ V první církvi tato slova zněla v těžkých dobách pronásledování. Tehdy křesťané prosili, aby už Pán přišel k soudu nad světem a ukončil všechnu bolest a zlo. To však není prostě přivolávání konce. Je to především vyjádření důvěry v Pána, který má svrchovanou moc a nekonečnou lásku, na kterou se můžeme

spolehnout – i uprostřed všelijakých trápení a hrůz, kdy to vypadá, že konec, zlý konec je už za dveřmi.

I v takové situaci je možno vyhlížet dobré skončení, které přinese Pán, který zemřel na kříži, ale byl vzkříšen. Proto i tváří v tvář znamením zlých časů může Kristova církev a každý křesťan očekávat nikoli katastrofy, ale příchod Syna člověka. Že on se tohoto světa, který nikdy ze své péče nepustil, ujme už naplno. Že soud nad tímto světem a nad každým lidským životem nezůstane v rukou lidí ani v moci přírodních sil.

V posledních letech pozorujeme různá „znamení“, která se v našem světě moc neobjevovala, až jsme si začínali myslet, že už nepřijdou. Na celý svět přicházejí rány a ohrožení, s nimiž si nedokážeme snadno poradit. Možná cítíme, jak se „mocnosti“ zachvívají. Nemusíme snad myslet přímo na to, že by se blížil konec světa, ale možná přece jen končí ledacos, co jsme pokládali za samozřejmě trvalé, končí svět, jak jsme ho znali. Jistě na nás doléhají všelijaké obavy z toho, co přijde, co by mohlo přijít...

Ta Ježíšova slova nás povzbuzují: „napřimte se, zvedněte hlavy!“ Budoucnost je v mnohém nejistá a může vypadat nebezpečně. Nevíme, co všechno přijde. Ale uprostřed této nejistoty a obav smíme slavit příchod toho, který se nám dal a dává poznat jako Immanuel – Bůh s námi. To je jistota víry, povzbuzení naděje. Máme se na co těšit, pro sebe i pro své blízké – a také pro ty vzdálené.

A tak nepodléhejme všeobecné skepsi, k níž vidíme tolik důvodů. K naději v Kristu máme důvod silnější. To nám i letos připomínají Vánoce, kdy slavíme Kristův příchod v ústraní a slabosti malého dítěte, ale přece slavný, nade vše mocný Boží láskou. Nikoli zkázu, ale záchranu a pomoc smíme vyhlížet. S Kristem je „vykoupení blízko“. Tímto adventním a vánočním evangeliem se smíme potěšovat.

Přeji vám i vašim blízkým, aby Boží láska pronikla do vašich srdcí i domovů a probudila vaši víru a naději.

Požehnané svátky příchodu Páně a jistotu Boží pomoci pro příští rok přeje

Jan Plecháček, CČE

VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ POVZBUZENÍ

Drazí farníci, vstupujeme do radosti Vánoc. Každoroční prožívání Boží lásky k nám skrze vtělené Boží slovo. Vánoce nám dávají naději, že i rok, který je před námi, nás Pán bude nadále provázet ochranou a požehnáním.

Jako doprovázel Bůh putující svatou rodinu na cestě do Betléma a následně do Egypta, stejně tak doprovází Bůh svoji církev i každého z nás v našem putování dějinami. Víra v pomoc Boží je v dnešní době plně zvrátů a nejistot velmi důležitou výbavou člověka. Při pohledu do Betléma vidíme prostotu, která

vyvolává vzájemnost a štědrost. Štědrost vůči těm, kteří potřebují pomoci. Štědrost, kterou ve mně probouzí úcta k Bohu.

Přeji vám všem vzájemnost a krásu v rodině každého z vás. Radost a naději, která bude naší silou v putování rokem příštím. Bůh vám všem žehnej.

P. Adrian, ŘK

**Spi, Jezulátko, spi!
Zas chudých lidí chudé dítě
jen do jesliček uloží Tě -
ach, kolikrát už lidstvu dáno
a Jidáši vždy zaprodáno,
spi, Jezulátko, spi!**

**Spi, Jezulátko, spi! Spi sladce na tom seně holém,
my dech tajíme všichni kolem,
vždyť Tobě, věčné pravdy synku,
je také třeba odpočinku,
spi, Jezulátko, spi!**

**Spi, Jezulátko, spi!
a nabeř v spánku nové síly,
máš konat ještě mnohou míli:
té cesty lidstva ku spasení,
té ještě dlouho konec není -
spi, Jezulátko, spi!**

**Spi, Jezulátko, spi!
Za Tvé o bratřích naučení
svět vezme Tě zas do mučení
a než se lidstva pouta zdrtí,
je třeba ještě velkých smrtí -
spi, Jezulátko, spi!**

(Jan Neruda, Ukolébavka vánoční)

Milé setry, milí bratři v Kristu,

čtyři adventní týdny příprav končí a do našich měst i domovů přichází vánoční období.

Když jsem v sobotu čekala na autobusovém nádraží na autobus, o nástupiště dál právě nastupovala velká skupina žen i mužů se zavazadly. Sněžilo a cílem jejich cesty byla města na Ukrajině. Já vím, že našinci jsou již unaveni tímto tématem, slyším často věty plné nenávisti a nepochopení. Takle obyčejná situace ve mně ovšem rozvířila právě nyní, před vánočními svátky, mnoho tísnivých úvah a

otázek... Každý z těch cestujících má přece svůj osobní životní příběh! Čeká na ně někdo? Kam se vracejí a mají ještě vůbec zázemí domova? Jak a s kým budou prožívat sváteční dny? Budou mít vůbec možnost oslavit svátky v pokoji a radosti?

V prostém Ježíšově narození se snoubí něha i krutost, bezbrannost i houževnatost, láska i lidská zloba a nenávist. Od časů, kdy Jan Neruda psal verše citované ukolébavky, se mnoho věcí v našem světě změnilo k lepšímu. To nejdůležitější však nikoli. Některá lidská srdce zůstávají stejně zatvrzelá, tvrdá a ledová jako mráz za oknem.

Nezbývá než s nadějí věřit, že prorocká vyhlížení příchodu Království lásky a pokoje se jednou stanou skutečností. Slovy Izajášova proroctví „**Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu v celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře.** (Iz 11,9)

Právě narozený chlapec nám i našim rodinám a blízkým přináší i v letošním roce příležitost ke změně našeho smýšlení. Přejme si navzájem požehnané sváteční dny, radost ze společných setkání u prostřeného stolu i při bohoslužbách v našich kostelích a sborech.

A po celý nový rok L.P. 2023 mějme na paměti moudrá slova známého teologa Hanse Künga: **Láska k Bohu nechrání před každou bolestí, ale chrání v každé bolesti.**

Alena Tučková, CČSH

NEBYLI JSME U TOHO

Kdo u toho byl,
už dávno není v tomto světě.
A přece
každý z nás se může přidat k zástupu
a směřovat k té události
k tomu sestoupení
k tomu sklonění
k tomu zjevení
maličkému, křičícímu a křehkému
- protože v lidském těle.
Mýlí se, kdo míní, že to jde jinak
než být maličký,
než křičet o život než nést svou křehkost
Bůh dal svého Syna
do žlabu světa, kam spíš skloní se zvířata
než ve své pýše člověk.

Nebyli jsme u toho. Jen dál jsme mezi pozvanými.
/ze sbírky básní sestry farářky Jany Wienerové/

Milé sestry, milí bratři,
přeji vám, aby radostná zvěst o příchodu Ježíše Krista na svět naplnila vaše srdce a aby vám byla posilou nejen ve dnech svátečních, ale i po celý rok 2023. Dále Vám přeji, ať Vás novým rokem provází stálé zdraví a štěstí.

Zdenka Sedláčková

ADVENT, ADVENTNÍ ČAS

Neprozřetelně jsem neodmítl žádost napsat pár řádek na toto téma.
Co teď? Co o tom vlastně ty chytráku víš? Co si pamatuješ z pradávných hodin náboženství? Co ti soudruzi učitelé zatajili? - Nač si namáhat hlavu?
Co nenajdeš v hlavě, najdeš v lexikonu.

1966 Slovník cizích slov, SPN Praha: ADVENT m církv.čtyřnedělní předvánoční období

1984 Malá čs. encyklopedie Akademia Praha : ADVENT /lat./ část roku v církv. kalendáři, období před vánočními svátky, začínající 4. neděli před hlavním vánočním svátkem.

Člověk se nestačí divit, co všechno se "dozví". Pozoruhodné. Jak s takovými informacemi naložit? Nezbyvá, než se podívat kolem sebe a použít vlastní hlavu.

Venkovské kostelíky v okolí s prostou výzdobou, vykradené, či opuštěné, umí k lidem se srdcem na pravém místě promluvit. Díky za ně.

franta

ADVENTNÍ VĚNEC – SYMBOL ADVENTU

Nedílnou součástí adventu je i adventní věnec, v posledních letech hojně rozšířený i v „necírkevním“ prostředí. Zvyk používání adventního věnce je starý přibližně 150 let. První adventní věnec měl podobu dřevěného kola od vozu. Jeho dějiny nás vedou do nejnižších sociálních vrstev obyvatel Hamburku minulého století, přesněji do Záchraného ústavu pro opuštěné děti. Byla to slámou pokrytá ratejna, chatrč na zapadlém okraji města. Zde pracoval tehdy Johann Heinrich Wichern, mladý pedagog a později zakladatel „Vnitřní misie“, který v Göttingenu a v Berlíně studoval teologii. V roce 1839 poprvé pověsil tento kněz před Vánocemi od stropu dřevěný kruh se svícemi. Celkem po

obvodu kruhu bylo 23 svící, 4 velké – bílé a 19 malých – červených, na každý den do Štědrého dne. Denně během krátké pobožnosti, nejprve v polední přestávce a později za svítání, byla zapálena jedna svíce. V roce 1851 byla poprvé vyzdobena celá jídelna tohoto útulku jedlovými větvíčkami, stejně tak byl zdoben i věnec. Tento předvánoční zvyk se šířil velmi rychle. Poprvé měli adventní věnec v kostele v Cáchách, měl však pouze čtyři svíce. Později se adventní věnec objevil v protestantském prostředí na severu země, potom v sousedních zemích. V našem století se objevuje tento zvyk v jižní – katolické části Německa. Pomocí emigrantů se dostal adventní věnec až do Severní a Jižní Ameriky.

Kruhová podoba věnce symbolizuje ustavičnou cestu slunce a zároveň i věčnost. Krátké dny v prosinci před „drsnými“ nocemi jsou nejtmaějšími v roce. Je to čas bludiček, skřítků a bílých paní, jejichž návštěva, jak se věřilo, zaručila velkou úrodu pro příští rok. Věnce, které byly v oknech obydlí a dvorců, měly ukázat na cestu těmto bytostem. A od těchto světél až k adventnímu věnci, který ohlašuje blízké narození Krista, je už jen krátká cesta. Adventní věnec, jak se domníváme, je nejspíš opakování jednoho starého zimního zvyku. Tento zvyk se vrací tak, jako mnoho jiných, zpět ke kouzlu kruhu a stojí jako symbol pro přírodní sílu. Zelené větve byly v předkřesťanské době přinášeny do domů a chatrčí. Vonící větve jedlí, jak se věřilo, sloužily přátelským lesním duchům jako útočiště a věnce ze slámy měly přinášet požehnání, odrážet zlé duchy. Proto se také obvazovaly zlatými stuhami na znamení slunce. Tradiční barva adventního věnce je však červená a zelená. Červená upomíná na krev Kristovu prolitou za spásu světa, obě barvy pak symbolizují život. Jako ozdoba se používají také jablíčka, od času ráje jsou plody života – kulaté jako věnec sám a dobré jako Boží přízeň.

„Tvá láska, Otče, nás znovu vrací na cestu, vedoucí vstříc tvému přicházejícímu Synu. Vzdáváme ti díky za tento čas, ve kterém nás vedeš, abychom si uvědomili, že jsi přítomen mezi námi a nabízíš nám vzácné příležitosti k obrácení. Dopřej nám, ať se opravdu necháme navštívit tvou milostí a necháme se tvým příchodem vyburcovat k opravdové obnově. Otče, přemož naši lenost, nudu a pocit, že nic nemá cenu a povzbud' nás, abychom dokázali znovu začít. Překonej i naši nevědomost, která nám namlouvá, že tě už dostatečně známe. Překonej naši ochablost, která nás přesvědčuje, že jsme tě už dostatečně milovali. Zlom sílu naší zvykovosti, která nás upevňuje v iluzi, že na tobě už nemůžeme nic nového poznat. Když jsme poznali světlo, pomoz nám, ať už více netoužíme po temnotách. Když jsme našli cestu pokoje, nedej, abychom byli pokoušeni arogancí a sobectvím. Když jsi nás oblékl v Pána Ježíše a ponořil do života svatého Ducha, nedopusť, aby nás přemohlo pokušení těla! Amen.“

Poznávat Krista není nějaký rozmar agilních křesťanů, jak by se na první pohled mohlo zdát, ale nutnost, chceme-li Krista opravdu poznat, poté ho opravdu milovat a poté se stát v tomto světě tím, kým se stát máme: světlem,

prozařujícím stín a tmu ... A zvláště v této těžké a složité době, kdy miliony lidí nepředstavitelně trpí (a nejen na Ukrajině), musíme se stát nositeli naděje, nebo snad spíš Naděje, která nepochází z tohoto světa. Moc vám všem přeji, abyste tohle Světlo objevili nejen skrze světlo svíček na adventním věnci, ale především skrze skutečný, hluboký, doslova intimní vztah s tím, který sám sebe nazval "Světlem světa".

P. Vladimír Slámečka

SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ

Na Vánoce se dnes připravujeme zhruba stejně dlouho jako naši předkové, jenže jiným způsobem. Tichou adventní prosbu obsaženou v rorátních zpěvech „Rosu dejte, nebesa shůry“, které snad pocházejí již z doby Karla IV., vystřídal povzbuzující pokřik „Go, Ježíšku, go.“ Původní křesťanské symboly Vánoc zůstávají na jednu stranu nepochopeny, ale současně dostávají překvapivě nový obsah. Náboženství je totiž dvojsečná zbraň. Skrze ně může člověk zrát, ale také degenerovat podle toho, zda za jeho zbožností stojí láska anebo ctižádost.

To není nic nového. Již středověký učenec, mistr Eckhart charakterizuje víru člověka 14. století slovy: „Někteří lidé chtějí mít Boha rádi tak, jako mají rádi krávu, a to kvůli mléku a tvarohu, pro svůj vlastní užitek.“ Právě o Vánocích jsme svědky toho, jak zbožnost „mléka a tvarohu“ dostává téměř kondenzovanou podobu. Je pravdou, že u Betléma občas stojí osel a kráva, ale kvůli nim Vánoce neslavíme. Jak jinak můžeme slavit Vánoce?

Řešení může být překvapivě prosté. Budeme se chovat jako o narozeninách našich přátel či příbuzných. To v praxi znamená, že pozornosti se těší především jubilant, nikoli okolnosti oslavy. Prioritou není výměna dárků mezi účastníky, ta je pouze součástí oslavy, ale obdarování oslavence, kterého paradoxně můžeme vidět především v lidech kolem sebe. Vidět v druhých i v sobě malé dítě, to je dle mého názoru důležitá stránka Vánoc bez rozdílu toho, zda jsme věřící či nikoli.

Abychom toto narozené dítě postřehli, je potřeba odstranit spoustu toho, co nám brání vidět, to podstatné. Zkusme prožít Vánoce bez zbytečných ozdob, které nás místo k Bohu a druhým, zaměřují spíše na sebe samotné. Duchovní vůdce Indie Mahátma Gándí říkával: „Tomu, kdo má hlad se Bůh zjevuje jako krajíc chleba.“ K tomu snad můžeme dodat: „A tomu, kdo má v srdci lásku, se Bůh dnes zjevuje jako narozené dítě.“

Pavel Konzbul, biskup brněnský

LITURGICKÁ TEČKA DOBY VÁNOČNÍ

Čtyřicátý den po Vánocích slaví katolická církev prastarý svátek „Uvedení Páně do chrámu“, dříve též nazývaný „Očišťování Panny Marie“. Poslední liturgická

reforma víc zdůraznila christocentrický rozměr svátku na úkor jeho rozměru mariánského. Podle starozákonních předpisů o rituální nečistotě platila matka 40 dní po porodu chlapce a 80 dní po porodu děvčete za nečistou a musela přinést knězi oběť – beránka a holoubě, resp. hrdličku, byla-li chudá, pak pouze dvě holoubata nebo dvě hrdličky, jako v případě nazaretské rodiny. Prvorozený syn platil za vlastnictví Hospodinovo, musel být před Hospodina předveden a vyplacen peněžitou obětí. Druhého února: Očišťování P. Marie. Název tohoto svátku se mění. Napříště se nazývá Uvedení Páně do chrámu. Tak se jasně ukáže, že se jedná o svátek Páně (Komentář k novému kalendáři z roku 1969). Svátek má svůj „západní“ i „východní“ původ. Poutnice Aetherie uvádí, že se v Jeruzalémě slavil 40. den po narození Krista (ale v Jeruzalémě po Epifanii, tedy po 6. lednu) jako velký svátek, který připadal na 14. únor. U chrámu Vzkříšení se konalo procesí; celá slavnost pak byla zakončena mší svatou. (Aetherie, snad řeholnice, se vydala z jižní Francie či Španělska na grandiózní pouť po Blízkém východu; navštívila Svatou zemi, Východní Jordánsko, Sýrii, Sinaj i Egypt. Ze svého putování v letech 385-390, nám zanechala spis, objevený v neúplné podobě teprve roku 1887. Dokument, adresovaný sestřím její řeholní komunity, je v odborné literatuře znám jako „Peregrinatio Aetherie“).

Někdy kolem roku 500 se pro tento svátek objevuje název Hypapante (svátek Setkání) a tento svátek také zná světelný průvod. Římská větev svátku pochází z poloviny 5. století. Též 40. den po Vánocích se koná zvláštní slavnost: pořádá se světelný průvod městem, který měl zatlačit starý pohanský zvyk, tzv. Amburbale, smírčí průvod městem. Smírčí okružní procesí okolo Říma se konalo každých pět let vždy v únoru, odtud i název amb urbem-okolo města; spojené s obětováním zvířat na odvrácení hrozících nebo už nastalých pohrom a neštěstí. Kající charakter průvodu připomínala až do poslední liturgické reformy fialová barva mešních rouch. Před koncem 1. tisíciletí se v Galii rozmohl zvyk svěcení svící, symbolizujících Krista jako Světlo, které je ostatně ústředním tématem tohoto svátku.

Mudrci z Východu byli prvotinami pohanů, Simeon a Anna byli prvotinami vyvoleného národa, kteří se přišli poklonit přicházejícímu Emanueli – Bohu uprostřed nás! Dnes ráno jsem se doma modlil růženec. Čas od času si dopřeji tuhle krásnou mariánskou modlitbu trochu slavnostněji. Dnes to byla tajemství Ježíšova početí a narození. Celá modlitba byla o to dojemnější, že jsem se ji modlil před Betlémem a před rozsvíceným stromečkem. Ano, možná v dnešní uspěchané době trochu neobvyklé, trochu staromódní. Vůbec si poslední dobou všímám, že lidé stromečky vyhazují co nejdřív, nejpozději hned po Novém roce. Vzpomínám si, že za mého mládí – ještě v době socialismu – často i během února zářily stromky v bytech. Možná je to tím, že už postupně vymírají pamětníci předkoncilní liturgie, ve které dnešní svátek tvořil liturgickou tečku doby vánoční. Snad je to i tím, že v našich supermarketech začínají Vánoce už v říjnu a mají úplně jiný ráz, než bylo v křesťanských krajích zvykem ...

Během té ranní modlitby růžence jsem vzpomínal na Vánoce svého dětství, kdy nás bývalo okolo stromečku víc, kdy jsem netrpělivě rozbaloval dárky, jsa přesvědčen o tom, že je opravdu nosí Ježíšek, kdy jsem prožíval Štědrý večer jako cosi neopakovatelného. Přál jsem si vždycky, aby tenhle štedrovečerní pocit snad nikdy neskončil. A on skončil stejně rychle, jako končí ty „nové“ Vánoce. Než se člověk naděje jsou u konce a vracíme se do stereotypu všedních dní. Kdesi jsem slyšel, že je to stejné jako s naším dětstvím. Nemůžeme být do nekonečna dětmi, musíme relativně brzo odrůst oné bezstarostné době dětství a vrhnout se do normálního života se stejným odhodláním, jako Ježíš. I On – a i v té liturgické podobě – poměrně rychle vychází z betlémské jeskyně vstříc jakoby ztracené a zrakům světa ukryté době dětství, dospívání i dospělosti, aby se v samém závěru života zjevil světu a zvěstoval mu radostnou novinu o tom, jak velký je Bůh! I náš život – stejně jako ten Jeho – postrádá často romantiku a v našich očích mnohdy i smysl – a přesto je dobou tak důležitou pro náš věčný úděl. Najednou mě ale při té modlitbě napadla analogie: tenhle svátek je z historických důvodů vyňat ze současného vánočního okruhu. Kdysi do něj patřil, ale říká se, že koncilní otcové, když připravovali reformu kalendáře, si z mnoha důvodů nedovolili s ním pohybovat. A tak ho nechali tam, kde už jedno a půl tisíciletí je. Čtyřicátého dne po Narození Páně! Stojí tak trochu jako osamělý relikv uprostřed doby, ve které už doprovázíme dospělého Ježíše, a najednou se nám v liturgii objeví opětovná připomínka Vánoc: Dítěte, neseného v náručí do Jeruzaléma. Nejspíš schválně. Abychom se i my vraceli k dětství, abychom se i my čas od času podívali na život těma dětskýma očima. Otevřenýma pro tajemství, pro lásku, pro obdarování, pro čistotu. Dnešní vánoční čas, v očích většinové společnosti degradovaný na nákupní šílenství, končí až příliš rychle. Ani nemůže trvat déle: dnešní společnost tomu totiž stejně nepřeje. Hodnoty Vánoc se nenesí, doba je jiná... Je opravdu jiná? Netouží vlastně každý z nás po tom, aby atmosféra Vánoc, atmosféra nevinného, čistého a láskou prozářeného dětství tak trochu prostupovala celým naším životem? Nejsou naše „povánoční“ Hromnice citlivou liturgickou připomínkou toho, že by ta vánoční atmosféra neměla z našeho života úplně vymizet nikdy?

P. Vladimír Slámečka, internet 2.2.2022

ADOPCE NA DÁLKU

Příští rok oslaví program Adopce na dálku 30. výročí. V roce 1993 začali díky pomoci z Česka studovat první školáci z chudých rodin v indické Kalkatě. O několik let později se pomoc díky velkému zájmu „adoptivních rodičů“ rozšířila do Ugandy a dalších zemí.

Kolik dětí od té doby poslali čeští dárci do školních lavic? Neuvěřitelných 36 tisíc! To je víc než celá populace okresních měst, jako je Znojmo, Tábor nebo Třebíč! Aktuálně v programu studuje 7 600 dětí. Podporu jim posílá 6 250

dárců. Mnozí z nich, konkrétně 766, podporují více dětí najednou. Dobro se šíří dál. Tím statistika nekončí. Absolventi programu Adopce na dálku, kteří získali dobré zaměstnání a pravidelný příjem, se často rozhodnou podporovat ve vzdělání své sourozence, děti svých příbuzných, a dokonce neznámé chudé děti.

„Jsem vděčná za pomoc, kterou jsem dostala. Moji ‚adoptivní‘ rodiče jsou mi vzorem. Chci pomáhat dalším dětem, aby dostaly stejnou šanci, jakou jsem v životě dostala já,“ píšou nám absolventi. A tak se dobro šíří dál. Ke kolika dalším dětem se takto dostane, přesně nevíme. Ale budou jich jistě desítky tisíc. Jeden z absolventů, Philip Walakira, založil v Ugandě organizaci, která podporuje více než 200 potřebných dětí. „Adopce na dálku mi změnila život. Dala mi nejen vzdělání. Dala mi inspiraci k mému životnímu poslání,“ napsal nám Philip (zdroj: Bulletin ACHA Praha).

Také farnost sv. Bartoloměje nadále podporuje dva studenty v Bělorusku a v Ugandě. Na jejich podporu proběhl v předvánočním období minitrh, který přinesl částku 8.826 Kč.

Děkuji za celoroční podporu adoptovaných dětí a přeji krásné svátky vánoční.

Helena Polanská

„KDO ZPÍVÁ, MODLÍ SE DVAKRÁT“,

říkávala moje babička a mně to bývalo líto, protože zpívat neumím. Hudbu mám ale moc ráda a třeba varhany mě svou vznešeností dokáží v duchu rozezpívat každým nadechnutím, každým tepem srdce. Je to zkrátka královský nástroj.

V kostele sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci jsou vzácné, památkově chráněné varhany v havarijním stavu a již řadu let strádáme peníze na jejich opravu na zvláštním, tzv. Matičkovém účtu. Loni byla vybrána restaurátorská firma a rozběhl se program „Adopce píšťal“. Současně musel být Matičkovy účet převeden do režimu veřejné sbírky. V roce 2022 proběhla 1. etapa prací - restaurování pozitivu. Co je to pozitiv? Je to ta malá dřevěná skříň s píšťalami... tedy, v současné době je to ta malá dřevěná skříň bez píšťal uprostřed zábradlí na kůru. Člověk neznalý (například já) by nevěřil, že se do tak malé skříňky vejde 294 cínových a 98 dřevěných píšťal, hřidelová deska, vzdušnice, píšťalnice, lavičky, registratura a spousta dalších věcíček, které neumím ani správně pojmenovat. Odbornější popis včetně podrobné fotodokumentace najdete online na stránkách naší farnosti v dílčí restaurátorské zprávě.

Koncem října jsem se zúčastnila kontrolního dne v dílně restaurátorské firmy a měla jsem tak příležitost vidět na vlastní oči nejenom náš opravený pozitiv, ale taky to, jak si sami odlévají plech na píšťaly, jak je tvarují a ladí, že jdou vyvrtat i hranaté dírky (no fakt!), ukázali mi barokní křížky vyražené na původních cínových píšťalách i staré popisy na dřevěných částech. Mé srdce technika při

pohledu na ty nádherné stroje jásalo a byla jsem oběma pánům vděčná za trpělivost, s jakou mně – laikovi – vysvětlovali, k čemu který stroj slouží, i jednotlivé postupy při restaurátorské práci na našich varhanách. Otevřel se mi nový svět a ohromila mě dokonalost varhanního stroje, který jsem viděla úplně rozebraný. A pocítila jsem obrovský respekt před lidmi, kteří ho dokáží zase poskládat dohromady a vrátit mu hlas.

Celková částka, potřebná na opravu našich varhan, je 5 970 140 Kč. Je to částka pro naši farnost opravdu astronomická, nicméně krůček po krůčku se k cílovému číslu přibližujeme. **Za letošní rok se povedlo získat 553 562 Kč** (veškeré údaje v tomto článku jsou aktuální k 19.12.2022):

- Adopce píšťal – 137 000 Kč
- Prodej perníčků – 23 100 Kč
- Ostatní dary – 6 500 Kč
- Vstupné z koncertů – 7 300 Kč
- Úroky (po odečtu bankovních poplatků) – 3 662 Kč
- Dotace z Ministerstva kultury – 196 000 Kč
- Dotace z Pardubického kraje – 180 000 Kč

Potřebujeme sehnat ještě 3 878 906 Kč. Aktuální přehled hospodaření na Matičkovém účtu bývá každý měsíc vyvěšený v kostele na nástěnce.

Letos byly provedeny práce za 750 200 Kč. V roce 2023 chceme v závislosti na množství získaných prostředků pokračovat další etapou – pravděpodobně restaurováním části varhanních skříní. V ideálním případě bychom rádi zprovoznili i letos opravený pozitiv, který prozatím zůstává uložený v restaurátorské dílně. To by umožnilo, aby varhany hrály i během postupného rozebírání a restaurování stroje v následujících letech, třebaže v omezeném provozu.

Chci moc poděkovat všem, kdo jste se svou prací, štedrostí či modlitbou podíleli na získávání finančních prostředků na opravu našich varhan a poprosit Vás o vytrvalost v této činnosti. První výsledky jsou už viditelné a dávají naději, že se naše heřmanoměstecké varhany v dohledné době znovu rozezní ve vší své kráse a vznešenosti při chvále našeho Pána.

Hana Hořínková

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA – ZAČNĚTE S NÁMI NOVÝ ROK OPĚT DOBRÝM SKUTKEM!

Důležitost pomoci potřebným a význam dobrovolnictví zažíváme doslova každý den. A i ve složité době je úžasné, že nezapomínáme na dobročinnost. Patří k ní i Tříkrálová sbírka Charity ČR, která se uskuteční tradičně na začátku roku. U

nás již po jednadvacáté vyrazí tříkráloví koledníci. Moc si vážím jejich ochoty pomoci. V loňském roce byli obdarováni rekordní částkou přesahující 153 tisíc Kč. Vážení spoluobčané, za vaši štědrost Vám patří obrovský dík. Ceníme si jí o to více, že si jsme vědomi často velmi nelehké osobní situace mnohých z Vás. Díky Vaším darům byly podpořeny projekty chrudimské charity: domácí hospicová péče, domácí zdravotní péče, pečovatelská a ošetrovatelská služba, včetně osobní asistence v celém chrudimském regionu i podpora projektu Občanské poradny, která zajišťuje bezplatné porady klientům v právních i ostatních životních situacích. Zde u nás zůstane min. 65% výtěžku sbírky. Část podpořila také humanitární projekty v zahraničí. Obdobný účel bude sbírka plnit i letos včetně zakoupení dalšího automobilu pro rozšíření domácí zdravotní péče. Chrudimská charita svojí pomocí pokrývá i region Heřmanoměstecka. Proto se v případě potřeby nebojte na ni obrátit a využít její služby <http://chrudim.charita.cz>.

Posláním Sdružení Charita ČR je pomáhat těm nejpotřebnějším, lidem v nouzi bez ohledu na jejich vyznání, rasu nebo národnost. Sběrka je řádně povolena, u nás spolupracujeme při zapečetování a rozpečetování pokladniček s Městským úřadem. Každá skupinka bude mít zapečetěnou pokladničku a vedoucího staršího 15 let, který bude vlastnit průkazku s pověřením generálního sekretáře SCHČR. Pokud by Vás navštívily v těchto dnech osoby bez těchto náležitostí či jinak podezřelé, oznamte toto ihned Městské či státní Policii ČR nebo na telefon asistenta sbírky v Heřmanově Městci (732 789 248). Pomůžete tak zabránit zneužití sbírky.

U nás v Heřmanově Městci budou skupinky tří králů navštěvovat vaše domácnosti **v sobotu 7. ledna**. Zakončena bude sbírka potom při nedělní bohoslužbě v 9:30 v kostele sv. Bartoloměje. A pokud byste to nestihli tento den, bude jedna pokladnička umístěna také jako nepřenosná na TIC na náměstí po celou dobu trvání sbírky (1. - 15.1.). Samozřejmostí jsou i další možnosti jako dar přes DMS apod. Předem Vám děkujeme, že nenecháte své dveře zavřeny. Jsme si vědomi, že podobných sbírek je celá řada, ale budeme vděční i za drobné příspěvky. Každá koruna pomůže našim bližním v nouzi jak v České republice, tak ve světě. Tři králové, kteří nesli dary do Betléma, budou mít také pro Vás připravenou koledu a malou pozornost. Na viděnou s Třemi králi!

Marek Výborný, koordinátor TKS

MODLITBA ZA PRAVDU

Bože, který jsi stvořil národy a všem jsi vdechl touhu žít ve cti, zbav dnešní svět toho nejhoršího: lži. Lži, která podpírá připravuje násilí a učí lidi nenávidět se navzájem. Lži, která otravuje národy a vykopává mezi nimi propasti, jež snad ani desítky let nevyrovnejí. Bože, jak bude vypadat, jak se bude vyvíjet Evropa obluzená tolika nenávisťnými lžemi! Jak bude možné soužití mezi lidmi a

národy, je-li mezi ně vrženo tolik urážek, tolik opovržení a vzteku! Copak si snad někdo představuje, že tento stav ducha má a může trvat takto bez konce? Copak si má soused věčně ošklivit souseda a čekat jen na příležitost, aby mu zasadil mstivou a úkladnou ránu? I po válce si mohou národy podat ruce, mohou si sebe rytířsky vážit a navázat vztahy důvěry. Ale na bojišti lži nebude navěky důvěry ani cti; každá lež zajde, ale zůstane po ní nenávist a opovržení; tělo se zahojí dřív než duše. Bože, jak hrozně je zraňována duše tohoto národa, jak tohle se má jednou zahojit nebo odpustit! Copak se toho nezhrozí národové, jaký nenávidný, navěky zlý a nepřátelský svět se takto buduje? Nemá snad nikdy být mír nebo aspoň oddech v křečovitém smrtelném nenávidění?

Bože, vrať světu pravdu! Bude to víc než smlouva míru, bude to cennější než každé spojenectví. Nikdo, žádný národ, žádný stát si nebudiž jist, pokud mohou být lidské vztahy kdykoli korumpovány nástroji lži. Nebude jistoty, nebude smluv, nebude ničeho platného a bezpečného, pokud vědomí kteréhokoliv národa bude zkřivováno záměrnou lží. Za každou lží jde úklad a násilí, každá lež je útok na bezpečí světa. Nikdo nebude žít v míru ani za nejsilnější hradbou z oceli a betonu, okřídlená lež se vysměje všem pevnostem.

Zbavit svět lži je víc než odzbrojení. Jaké to bylo divné jasnozření, když náš Masaryk vepsal do našeho státního znaku slova Pravda vítězí. Jako by tušil, že jednou lež podnikne generální útok na náš stát a národ, a už předem razí heslo pro toto utkání. S tím heslem můžeme jít do boje; ale jenom s tím heslem může jít celý svět do míru. Neboť jenom bez lži se mohou lidé a národy dorozumět, ať mluví jazykem kterýmkoliv.

Bože, vrať světu pravdu!

Karel Čapek, LN 25. 9. 1938

VYHNÁNÍ DO NEZNÁMA

(OHLÉDNUTÍ ZA JEDNÍM SMUTNÝM VÝROČÍM)

Začátkem prosince jsme si připomněli 80. výročí transportů židovského obyvatelstva z pardubického regionu do koncentračního tábora v Terezíně. Tyto transporty byly vyvrcholením všech restrikcí, kterým Židé museli čelit hned od vzniku Protektorátu Čechy a Morava. Dva velké transporty Židů z oblasti pardubického oberlandrátu, což byl za okupace správní celek zahrnující politické okresy Pardubice, Chrudim, Litomyšl a Vysoké Mýto, byly do Terezína vypraveny ve dnech 5. a 9. prosince 1942. Prvním transportem s označením Cf bylo do Terezína odesláno 650 osob a do následujícího transportu Cg o čtyři dny později nastoupilo 606 lidí. Dodatečně byla do seznamu Cg doplněna ještě jména dvou dětí narozených až po příjezdu do Terezína. Tato první vlna transportů se týkala pouze občanů považovaných podle tehdejších zákonů za

Židy. Nepostihla tzv. židovské míšence a Židy žijící v tzv. smíšených manželstvích, kteří se do koncentračních táborů dostali až v pozdějších letech.

Lidé zařazovaní do transportů se na základě obsílky shromažďovali na určených místech ve větších českých městech, kde byly v několika dnech vyřizovány administrativní záležitosti. Před nástupem do transportu museli odevzdat veškerý majetek a ponechat si maximálně 50 kg zavazadel. V Pardubicích byla na konci listopadu 1942 pro účely shromaždiště přechodně vyklizena budova obchodní akademie. Školní budova jako taková byla vhodná pro soustředění většího množství lidí a blízkost tehdejšího pardubického nádraží umožňovala odvést je v brzkých ranních hodinách k vlaku bez případné nežádoucí pozornosti veřejnosti.

Lidí z Heřmanova Městce se ve většině případů týkal první z transportů, Cf z 5. prosince 1942. V praxi to pro ně znamenalo, že své domovy museli opustit již 2. prosince a dostavit se na shromaždiště do Pardubic. V budově pardubické obchodní akademie strávili tři dny a tři noci, již se odtud nesměli vzdalovat a vyřizovala se zde evidence osob a jejich majetku. Museli také odevzdat peníze a zbývající cennosti, ponechat si směli jen snubní prsteny. Ve škole se tísnilo 650 lidí, stravování probíhalo v provizorní kuchyni zřízené na školním dvoře. Problém bylo zejména spaní, místnosti byly přeplněné a lidé spali na zemi na starých matracích. Poslední noc se již pravděpodobně mnoho nevyspali, neboť již od 2 hodin v noci byli po padesáti odpočítáváni a eskortou německé policie s puškami a bodáky odváděni na nádraží k vlaku. Soupravy sestavené z osobních vagonů 3. třídy byly vypraveny do zastávky Bohušovice nad Ohří a zbývajících asi 2,5 kilometru do Terezína pak museli lidé absolvovat pěšky, neboť železniční vlečka z Bohušovic do Terezína byla v té době teprve ve výstavbě.

Do transportu Cf bylo zařazeno celkem 50 obyvatel Heřmanova Městce a další 3 lidé byli zařazeni do následujícího transportu Cg z 9. prosince. Několik dalších lidí z Heřmanova Městce se do koncentračních táborů dostalo jednotlivě, buď na základě zatčení ještě před transporty, nebo naopak až v pozdější době. Celkově bylo z města odvečeno přibližně okolo 60 lidí, z nichž se po válce vrátily jen tři ženy. Dvě z nich se do Terezína dostaly až počátkem roku 1945 a tou třetí pak byla Hermína Marešová, která se tak stala jedinou přeživší občankou Heřmanova Městce z prosincových transportů.

V době příjezdu pardubických transportů do Terezína se přeplněné ghetto pohybovalo na hranici své ubytovací kapacity a začínaly z něho být vypravovány transporty do vyhlazovacích táborů na východě, zejména do Osvětimi. Přeplněnost ghetta byla zřejmě i důvodem, proč velké množství lidí z pardubických transportů bylo posláno do Osvětimi již v lednu 1943. Naprostá většina zbývajících je v tomto osudu v dalším průběhu let 1943 a 1944 dříve či později následovala. Celkem 151 lidí, převážně těch starších, zemřelo

v Terezíně. Z celkového počtu 1 258 lidí deportovaných počátkem prosince 1942 z Pardubic do Terezína se konce války dožilo pouze 92 osob.

Mgr. Petr Mücke, Státní okresní archiv Pardubice

PŘEDÁVAT DÁL, CO JSME DOSTALI

Část rozhovoru publicisty Jiřího Beránka s Janem Sokolem.

Mají vaše knížky jako společnou červenou nit i přijetí daru života, z něhož odvozujete náboženství, etiku i optimismus...

To mi došlo v souvislostech vlastně až po padesátce. Vezměte si krásnou Landsbergovu knihu o smrti, v níž si láme hlavu, proč křesťané odmítají sebevraždu. On sám ji hájí, vyvrací všechny možné námitky proti, ale když ho pak odvěkli do koncentráku, měl u sebe sice jed, ale nepoužil ho. Napadlo ho pak, že život není jen jeho? Když jsem tu knížku překládal, také mne to nenapadlo, jen mi tam něco pořád chybělo... Míval jsem rád existencialisty, ale dnes jsou mi vzdálenější. Případá mi to jako falešný, převrácený pohled na svět. Jako kdybychom měli právo na všechno, na co si vzpomeneme, na „nejlepší z možných světů“. A když něco ztratíme nebo nemáme, hned ty tragické stesky. Tohle mi vadí i u romantiků, které mám jinak opravdu rád: proč berou sami sebe tak vážně? V osmnácti je to možná v pořádku, ale u dospělých lidí? To je mi bližší Dana Zátopková, která v jednom rozhovoru vyprávěla, jak se s Emilem vždycky ráno dobelhají k oknu a radují se, že je krásně a že jsou ještě naživu. To je postoj soudného člověka.

Co to pro vás osobně znamená?

Těžká otázka... Že jednou umřu, to vím, ale co na tom mohu vymyslet? Dej Bůh, aby to ještě nebylo, ale co o tom rozumného jinak říct? Byl bych asi rád, kdybych mohl umřít mezi blízkými lidmi, smířený s Bohem a s nimi, ale nic víc. Nepotřebuju nic vědět, člověk přece spoustu důležitých věcí nevidí a ani nechce vidět. Moje smrt je miň významná než život těch, kdo tu budou žít po nás. To je důležité zrcadlo. Co si o nás budou říkat a v čem budou moci žít.

Zdá se, že budoucnost vidíte odvážně optimisticky.

Vždycky se bráním, že moc odvážný nejsem, a optimista teprve ne. Optimisté v běžném smyslu slova jsou lepší než pesimisté, ale dělají jednu chybu: spoléhají, že všechno půjde k lepšímu a dobře dopadne všechno samo od sebe. Stačí se dobře dívat kolem sebe, a člověk vidí, že mnoho věcí může dobře dopadnout, ale jen když se do nich někdo řádně opře, rukama a hlavou. I obyčejný záhon mrkve potřebuje péči a práci, jinak zaroste plevelem. Přesto to není „rostlinná výroba“, nýbrž dar a zázrak. Všechno živé ovšem směřuje k smrti, jak tvrdí pesimisté, ale nejdřív se muselo narodit a po celý život tu smrt šikovně odkládat. A smrt není budoucnost, je to jen podmínka života. Jsem už

s tím možná protivný, jak to často opakuju, ale jen se dobře podívejte, odkud se bere život a obživa, a to zadarmo. Vezměte si jenom to, že se nám, obyčejným a omezeným lidem, narodí zdravé děti. Kdybych je měl vymyslet nebo vyrobit, nedám dohromady ani vlas – a ty děti se narodí, mají všechny prstíčky a vše ostatní, a dokonce se samy mají k světu. Jak potom mohu nedůvěřovat světu? Nechápu, jak někdo může pochybovat o stvoření, když se pořádně podívá kolem sebe. No, a já mám to štěstí, že v něm slyším i svého Stvořitele – podobně jako svatý Pavel.

Když vás poslouchám, vybaví se mi nápis nad vchodem do kapličky v jednom zapadlém horském údolí: „Neboj se, žij!“

To je přesně ono, tu důvěru nečerpám se zebe, ale z toho, že všechno je nakonec lepší, než bych si dokázal vymyslet sám. Dostáváme nesrovnatelně víc, než kolik jsme si schopni pracně uklohnit vlastním úsilím. Proti darované existenci je všechno ostatní maličkost.

Ukázka z knihy Jiřího Beránka, Odvaha ke svobodě, vydal Vyšehrad

Nuže, človíčku, ustaň na chvíli od své práce, vzdal se trochu od myšlenek, které ti nepopřávají klidu. Odhod' nyní starosti, které tě tíží, a nech stranou své namáhavé činnosti. Uvolni se trochu pro Boha a na chvílku v něm spočiň.

Vejdi do pokojíku své duše a odstraň odtud vše kromě Boha a toho, co ti napomáhá jej hledat. Zavři dveře – a hledej ho. Mé srdce, řekni nyní, celé mé srdce, řekni Bohu: Hledám tvou tvář, Hospodine, hledám tvou tvář.

Nuže, Pane, můj Bože, pouč nyní mé srdce, kde a jak tě má hledat, kde a jak tě nalézat.

Shlédni na nás, Pane, vyslyš a osvět' nás. Zjev se nám. Vrat' nám sebe, aby nám bylo dobře; bez tebe je nám tak zle! Slituj se nad naším velkým úsilím o tebe, protože bez tebe nic nezmůžeme.

Pouč mě, jak tě mám hledat, a zjev se hledajícímu. Nemohu tě hledat, nenaučíš-li mě tomu, ani tě nalézt, nezjevíš-li se. Kéž tě hledám svou touhou, kéž po tobě toužím, hledaje tě; kéž tě naleznu svou láskou, kéž tě miluji, nalézaje tě.

Ze spisu „Proslogion“ od svatého Anselma, biskupa (převzato z internetu)

Letošní vánoční KZ nás svým obsahem vede k tomu, abychom nepodléhali skepsi, rozladění a nevraživosti z té nejistoty, která nás čeká. Pamatujme na to, že dobro a láska stejně vždy nakonec zvítězí nad zlem, lží a nenávistí. Víme, na

koho se obracet, o koho se v našich nesnázích opřít, kdo na nás s mírností a laskavostí čeká.

Nebude to rok jednoduchý, ale ať je odrazem toho dobrého, co je v každém z nás.

Václava Výborná

Nejbližší plánované akce:

Betlémské světlo si můžete odnést z kostela sv. Bartoloměje vždy před nebo po mši svaté až do Nového roku

Úterý 27.12. - kostel sv. Bartoloměje 18.00 - Rybova mše vánočnív podání pěveckého sboru Vlastislav a souboru ReBelcanto

Úterý 27.12. od 12.30 v zámeckém parku - 18. ročník DNE SEVERSKÝCH PSŮ - psím spřežením samojedů vás již tradičně bude vozit rodina mushera Pavla Lněničky ze Strakova u Litomyšle

Čtvrtek 5. 1. 2023 v 18.00 - Tříkrálový koncert komorního souboru ŠKROUP z Lázní Bohdaneč v modlitebně CČSH

Sobota 7. 1. Tříkrálová sbírka

Neděle 8. 1. v 17.00 v kostele sv. Bartoloměje – koncert při ukončení vánoční doby – v obnovené premiéře zazní Vánoční mše J. Hanuše

Akce sice vzdálené, o kterých je však třeba vědět a připravovat se na ně:

V září roku 2023 uplyne 100 let od narození P. Václava Jakubce, který 40 let sloužil zdejší obci věřících v kostele sv. Bartoloměje a okolních vesnicích a byl ochoten naslouchat každému, kdo se na něho obrátil, ať byl křesťan či jinověrec nebo ateista. Za tu řadu let, kterou působil v Heřmanově Městci, se stal neodmyslitelnou součástí života našeho města.

V lednu roku 2024 tomu bude 20 let, kdy pan děkan Václav Jakubec tragicky zahynul při dopravní nehodě.

My, kteří Václava Jakubce pamatujeme, bychom si chtěli tuto osobnost připomenout a přiblížit ji těm, kdo ho neznali. Rádi bychom zapojili do vzpomínání, ať veselého nebo smutného, hlavně vás, pamětníky, ale i všechny ostatní, kteří máte příběhy a historky ze života pana děkana zprostředkované.

Ozvěte se na telefon 605 503 717, případně na mailovou adresu: vyborna.vaclava@seznam.cz. Děkujeme předem za vaši spolupráci.

Václava Výborná, za ŘK farnost

(závěrečná část promluvy tehdejšího biskupa královéhradeckého Dominika Duky při posledním rozloučení s p. děkanem Václavem Jakubcem)

... Hodnota lidského života překračuje prostor i čas. Víme, že jsou to hodnoty pouze relativní. Uvědomujeme si, že Boží poselství, které dokáže formovat člověka, které formovalo i P. Václava Jakubce, vypovídá o tom, kdo je Bůh – ten, kterému na člověku záleží. A jestliže jsme právě i my měli pocit při setkání s ním, že má na nás čas, že nám naslouchá, že ho zajímá, co děláme, že mu nejsou lhostejné naše starosti, naše úspěchy i neúspěchy, to vše nám vypovídá o tom, že máme důvod se radovat.

A tak v tom je ten velký paradox křesťanství, v tom je ten velký paradox víry, která ukazuje nad jakousi oponu všednosti. Protože člověk byl stvořen k Božímu obrazu a Bůh žije v tom velkém společenství Otce, Syna i Ducha svatého - a to bylo jeho velké poslání, proto křtil vás, kteří zde stojíte, ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Proto připravoval vás, později vaše děti, později vaše vnuky a vnoučata k prvnímu svatému přijímání. Přijetí toho, který dokázal svým životem, že nejenom naslouchá, ale že jeho láska se projevuje v ochotě dát život za své přátele. To je smysl prvního svatého přijímání. Byl to on, kdo ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého žehnal vašim sňatkům. On, který se loučil při pohřbech s vašimi zesnulými prarodiči, rodiči, sourozenci a někdy v těch bolestných chvílích, nejbolestnějších, i třeba s vašimi dětmi. Proto jsme zde, ale neměli bychom odcházet jenom se slzami. Měli bychom odejít a uvědomit si, že skutečný zármutek může být jen tam, kde také má místo opravdová radost, opravdová láska. Jsme zde, abychom otci Václavovi poděkovali za to, že právě tuto radost zasil do vašich srdcí. Že nechal této radosti vystoupit ve své kněžské službě směrem k vám. A proto díky Bohu za tohoto kněze. Díky vám, že jste přišli, abychom prožili tento neopakovatelný moment – rozloučení se s člověkem, s knězem, s přítelem, s tím, který dokázal, že Boží obraz v člověku není jenom katechetická výpověď, není jenom věta v zašedlé, uzamčené Bibli, ale je to skutečnost, ze které se žije. Amen

Dominik kardinál Duka, Praha

Termíny konání kulturních, hudebních i dalších akcí jsou aktuálně zveřejňovány na vývěskách, v tisku, městským rozhlasem i na webových stránkách www.bermanuv-mestec.cz a stránkách jednotlivých církví.

Příspěvek na náklady tisku 7 Kč.